

عنوان مقاله:

نقش قومیت‌های ایرانی در ایجاد همگرایی های منطقه ای (با تاکید بر توریسم منطقه ای)

محل انتشار:

همایش گردشگری و توسعه پایدار (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

عمران علیزاده - استادیار جغرافیای سیاسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

نصرت‌الله مولایی هاشجین - دانشیار جغرافیای انسانی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

عیسی پور رمضان - استادیار جغرافیای انسانی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

خلاصه مقاله:

پایان جنگ سرد تحولات عظیم و عمیقی در صحنه روابط بین‌المللی ایجاد نمود که یکی از مهمترین آنها تحول در نظام های منطق های بود. اصلی ترین علت تشکیل نظام های منطق های در دوران جنگ سرد و همگرایی کشورها در آن زمان دلایل سیاسی- امنیتی بود. فروپاشی بلوک شرق به کشورهای آموخت که دلایل سیاسی- امنیتی نمی تواند بعد از این یک نظام منطق های را پویا و رو به رشد گرداند بلکه دلایل اقتصادی موتور محرک کشورها به سمت تشکیل نظام های منطقه ای است. امروزه نو منطقه گرایی که الگوی موفق نظام های منطقه ای می باشد با شاخصه های ویژه خود توانسته است باعث موفقیت برخی همگرایی هایی منطقه ای مانند اتحادیه اروپا شود. یکی از شاخصه های نو منطقه گرایی، احساس نیاز به همگرایی توسط اقوام و مردم کشورهای یک منطقه به جای احساس نیاز توسط رهبران آن کشورها می باشد. کشور ایران با توجه به داشتن اقوام گوناگون در حاشیه کشور که امتداد جمعیتی آنها به خارج از مرزهای ایران گسترش می یابد، اگر بخواهد به عنوان محور در همگرایی های منطقه ای مطرح گردد، تا ضمن ارتقاء جایگاه منطقه ای و جهانی این کشور باعث رشد و توسعه اعضا آن نیز شود، باید در همگرایی های منطقه ای خود به قومیت هایش توجه ویژه نماید. در حقیقت شناخت قومیت ها چه در داخل و چه در کشورهای همجوار به جمهوری اسلامی ایران اجازه ایجاد همگرایی منطقه ای موفق با محوریت این کشور را می دهد و این میتواند بر صنعت توریسم منطقه ای تاثیر گذار باشد.

کلمات کلیدی:

همگرایی منطقه ای- قومیت- محوریت- نومنته گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/127077>

